

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 3T/110/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916010459
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kurečko
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2017:7916010459.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov samosudca JUDr. Martin Kurečko na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.9.2017 v Trebišove takto

rozhodol:

Obžalovaný
Ing. Z. B. , nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R., ul. U.
armády XXXX/XX,

je vinný, že

- ako štatutárny orgán spoločnosti BALIMA, s.r.o., Skladná 1, R. nevyplatil svojmu zamestnancovi Z. X. mzdu, na ktorú mal nárok v deň jej splatnosti, za obdobie september 2011 v sume 409,53 €, november 2011 v sume 409, 53 € a december 2011 v sume 409,53 €, teda v celkovej sume 1.228,59 €, aj napriek tomu, že v deň splatnosti podľa znaleckého posudku znalkyne Ing. Anny Bánociovej, PhD. č. XXX/XXXX z 27.12.2012 spoločnosť BALIMA, s.r.o. mala dostatok finančných prostriedkov na plnú úhradu splatnej a neuhradenej mzdy Z. X.,

t e d a

ako štatutárny orgán právnickej osoby nevyplatil svojmu zamestnancovi mzdu, na ktorej vyplatenie má zamestnanec nárok v deň jej splatnosti, hoci v ten deň mal peňažné prostriedky na jej výplatu, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby,

č í m s p á c h a l

prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 214 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona (§ 36 písm. j/ Tr. zákona, § 37 písm. h/ Tr. zákona) na s ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona súd výkon uloženého trestu podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd z r u š u j e výrok o treste zo skoršieho rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 5.5.2016 sp. zn. 7T/65/2015, ktorým bol obžalovanému pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku obžalovaného Ing. Z. B., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R., U.. B. XXXX/XX o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- ako štatutárny orgán spoločnosti BALIMA, s.r.o. so sídlom Trebišov, Skladná 1, IČO: 31732232, dňa 4.1.2012 odpredal nákladný prívies KOGEL, ev.č. R. XXX I., VIN: Y v hodnote 2.220 €, maďarskej spoločnosti VALLER - TRRANS Kft., R. út XX, K., aj napriek tomu, že Daňový úrad R. dňa 28.9.2011 vydal rozhodnutie o zriadení záložného práva č. XXX/XXX/XXX-XXXXX/XXXX na zabezpečenie daňového nedoplatku na dani z motorových vozidiel a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.10.2011 a aj keď uvedené rozhodnutie bolo zrušené dňom 15.2.2013 uznesením Okresného súdu Košice I o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka spoločnosť BALIMA, s.r.o. Trebišov, na predaj tohto návesu nebol oprávnený, teda takto zmaril uspokojenie svojho veriteľa tým, že nákladný prívies odpredal a takto pre Slovenskú konsolidačnú, a.s., so sídlom Cintorínska 21, IČO: 35776005, Bratislava, spôsobil škodu vo výške 2.220 €, preto že skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Na obžalovaného Ing. Z. B. boli na Okresný súd Trebišov podané pôvodne dve samostatné obžaloby, na podklade ktorých sa na tunajšom súde proti nemu vedie konanie pre prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona a prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Uvedené obžaloby súd prejednal v spoločnom konaní a na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, svedkov a znalcov, prečítaním výpovedí neprítomných svedkov z prípravného konania, znaleckými posudkami a listinnými dôkazmi, na základe čoho dospel k nasledovným zisteniam:

K oslobodzujúcej časti rozsudku:

K obžalobe, ktorej predmetom bolo konanie právne kvalifikované ako prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tr. zákona obžalovaný Ing. Z. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že si nebol vedomý toho, že k predmetnému príviesu bolo Daňovým úradom v R. zriadené záložné právo. Jednalo o havarovaný prívies, ktorý bol havarovaný v júni 2009, pričom šlo o súpravu valník plus prívies. V dôsledku havárie bol tento prívies nepojazdný a odtiahnutý do dvora spoločnosti Balima. Po tom, čo bol prívies odtiahnutý do dvora firmy, prívies tam len tak stál, keďže jeho oprava by bola finančne veľmi nákladná a neoplatila sa. Následne v roku 2012 ho oslovil pán S., ktorý prišiel s ponukou, že by mal kupca na valník, ktorému by ho vedel odpredať. Mal to byť nejaký človek z Z., ktorý renovuje havarované kamióny. Na to sa s týmto pánom dohodol, aby zabezpečil, že sa tento človek príde na havarovaný valník pozrieť. Pri ohliadke havarovaného valníka bolo zistené, že z motorového agregátu boli medzičasom odcudzené nejaké súčiastky, a to aj napriek tomu, že tento valník bol odparkovaný v uzavretom areály firmy Balima. Maďarský partner si havarovaný valník prezrel a následne sa spolu dohodli na cene s tým, že ho odkúpi a zoberie ho do Z.. Tento maďarský partner sa zaujímal následne aj o havarovaný prívies, ktorý bol taktiež nepojazdný. Chcel vziať k valníku aj prívies, teda že by to zobral vcelku, a že na cene by sa dohodli po jeho ohliadke. Následne sa pri prepise vozidla dozvedel, že prívies bol zablokovaný z dôvodu zriadenia záložného práva, pričom blokovaný bol iba prívies, valník blokovaný nebol. V tom čase však už bol prívies odtiahnutý do Z. a stopnúť celú transakciu by bolo vtedy finančne veľmi náročné, nakoľko by musel hradiť jednak prepravu príviesu do Z. ako aj spätnú prepravu z Z. na K., keďže sa s maďarským partnerom dohodli, že on si prevezie prívies do Z. na vlastné náklady. Keby celú túto transakciu mali zrušiť, musel by všetky náklady, ktoré vynaložil maďarský partner, tomuto preplatiť. Preto sa s maďarským partnerom dohodol tak, aby mu peniaze za blokovaný prívies zatiaľ nevyplácal a aby mu ich vyplatil až vtedy, keď sa všetko dohodne so správkyňou konkurznej podstaty, nakoľko očakával vyhlásenie konkurzu na firmu Balima, čo mu bolo avizované jej veriteľom Slovenskou sporiteľňou, ktorej firma Balima dlhovala nejaké peniaze. Keď v tejto veci po vyhlásení konkurzu došlo k ustanoveniu správkyne konkurznej podstaty a následne k zrušeniu záložného práva, tak tejto správkyne poslal priamo na jej účet peniaze, ktoré dostal od maďarského partnera za predaj príviesu, jednalo sa o sumu 1.000 Eur. Konal tak teda preto, lebo spočiatku nemal vedomosť o tom, že na predmetný prívies bolo zriadené záložné právo, a keď sa o tom dozvedel, tak celú túto záležitosť chcel dať do poriadku tak, že zinkasované peniaze poslal priamo na

účet správkyni konkurznej podstaty. Peniaze jej poslal na účet približne do týždňa od predaja privesu, a to z vlastnej iniciatívy, bez ohľadu na to, či by bol k tomu vyzvaný. On z celej tejto transakcie nemal nič, keďže všetky peniaze, ktoré dostal za predaj, odovzdal správkyni. Zároveň je toho názoru, že keby tento prives nebol takouto cestou odpredal, tak prives by naďalej stál vo dvore firmy Balima, kde by podliehal korózii a pravdepodobne by ďalej dochádzalo k jeho rozkrádaniu.

Obžalovaný ďalej namietal, že znalec, ktorý ohodnotil predmetný prives na sumu 2.220 Eur s DPH, prives vôbec nikdy nevidel, a preto nevie, na základe akých skutočností stanovil takúto hodnotu a na podkade čoho robil svoj posudok. On keď prives predával, tak ho dal ohodnotiť vlastným znalcom, Ing. A. E., ktorý tento prives ohodnotil na sumu 978 € bez DPH, teda 1.163,82 Eur s DPH. Tento znalec mal k dispozícii všetky podklady, vrátane fotografií, v minulosti prives aj fyzicky videl, a preto sa domnieva, že hodnota určená týmto znalcom zodpovedá skutočnej cene tohto privesu. Keď prives predával, tak tohto znalca telefonicky kontaktoval a ten mu vtedy povedal, že hodnota tohto privesu môže byť tak okolo 1.100 až 1.200 Eur s DPH, teda že pod túto sumu by ho predávať nemal. Prives nakoniec predal za sumu 1.000 Eur, jednalo sa o sumu bez DPH, keďže prives bol predaný do Maďarska. Znalec Ing. E. mal vedomosť ešte aj o tom, že tento prives bol v podstate poskladaný, a to tak, že najskôr bol z Q. kúpený podvozok a na tento podvozok bola potom urobená nadstavba. Informoval ho aj o všetkých detailoch havárie, a preto mal o privese oveľa presnejšie informácie.

Na hlavnom pojednávaní súd vypočul aj oboch znalcov z odboru cestná doprava. Znalec Ing. F. K., príbratý orgánmi prípravného konania, sa v celom rozsahu odvolal na závery svojho znaleckého posudku, v ktorom stanovil všeobecnú hodnotu predmetného privesu ku dňu jeho predaja na sumu 1.850 Eur bez DPH, čo predstavuje sumu 2.220 Eur s DPH. Podrobne popísal aj spôsob výpočtu, ktorým dospel k uvedenej sume, s tým, že ako podklady použil vyšetrovací spis, ktorého súčasťou bola fotodokumentácia poškodeného privesu, vyhlášku č. 492/2004 Z.z. o odhade všeobecnej hodnoty cestných vozidiel, predajný cenník daného typu vozidla v roku výroby, resp. predaja a výpočtový program Autotax 5/5.4, ktorý vychádza z uvedenej vyhlášky.

Oproti tomu znalec Ing. A. E., ktorý svoj znalecký posudok vypracoval na základe požiadavky obžalovaného, stanovil všeobecnú hodnotu predmetného privesu na 978 Eur bez DPH, teda 1.163,82 Eur s DPH. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že pri vypracovaní svojho posudku vychádzal z údajov, ktoré mu poskytol obžalovaný B. v písomnom dotazníku zo dňa 20.3.2014, ktorý je aj prílohou jeho posudku. Podobne ako znalec Ing. K., ani on náves nevidel, takže pre posúdenie jeho technického stavu ku dňu 4.1.2012 potreboval nejaké informácie, keďže obžalovaný ho informoval, že náves bol predaný ako poškodený. Z tohto dôvodu, aby mal korektné informácie o jeho technickom stave, požiadaval obžalovaného o odpoveď na 7 otázok. Obžalovaný mu poskytol vyplnený a podpísaný dotazník, ktorý mu slúžil ako podklad pre vypracovanie posudku. Vo svojej výpovedi popísal použitý spôsob výpočtu, ako aj ostatné podklady, z ktorých vychádzal pri záveroch posudku. Čo sa týka rozdielných súm, ku ktorým dospeli obaja znalci, k týmto uviedol, že rozdiely v znaleckých posudkoch môžu byť dôsledkom toho, že znalec Ing. K. vychádzal z iných podkladov, než z akých vychádzal on, napríklad nemal k dispozícii žiadne údaje od obžalovaného. Rozdiel videl tiež v tom, že pri každej jednej skupine vozidla dal hodnotu nižšiu ako 10%, keďže 10% je hodnota, ak je vozidlo primerane opotrebené, nakoľko vozidlo bolo poškodené (poškodené boli všetky skupiny, okrem pneumatík), tak vo svojom posudku pri jednotlivých technických skupinách použil hodnoty nižšie ako 10% (znalec Ing. K. vychádzal z technického stavu v hodnote 11,6%).

Z výpovede svedkyne JUDr. B. E., súd zistil, že po tom, čo Okresný súd Košice I vyhlásil na spoločnosť BALIMA s.r.o. konkurz, bola ustanovená za správkyniu konkurznej podstaty. Po vyhlásení konkurzu požiadala spoločnosť BALIMA, konateľa a spoločníkov o súčinnosť ohľadom zisťovania majetku spoločnosti. Taktiež požiadala Okresný dopravný inšpektorát o súčinnosť ohľadom spoločnosťou vlastnených motorových vozidiel, pričom zistila, že spoločnosť BALIMA by mala mať vo vlastníctve aj predmetný prives. Následne od spoločníkov zisťovala, čo sa s týmto privesom stalo, resp. kde sa tento prives nachádza, s tým, že od pána R. B. (otca obžalovaného) zistila, že tento prives bol predaný do Z., že bol havarovaný, a že kúpna cena, za ktorú bol prives odpredaný, mala byť 1.000 Eur. S R. B. sa stretla 18.4.2013, na tomto stretnutí jej predložil nepodpísanú faktúru na sumu 1.000 Eur, ktorá bola vytiahnutá z účtovníctva, ako aj fotografiu privesu, z ktorej bolo zrejmé, že prives bol havarovaný. K tomuto privesu malo byť zriadené exekučné záložné právo, preto túto skutočnosť oznámila aj daňovému úradu. R. B. následne poslal 1.000 Eur na správcovský účet, kde sa zbierali peniaze, týkajúce sa

spoločnosti BALIMA. Daňový úrad si v konkurznom konaní prihlásil pohľadávku vo výške 155,249,20 Eur so zabezpečením vo výške 42.830,17 Eur, ktorá bola takto aj uznaná, titul zabezpečenia ale uviesť nevie.

Z prečítanej zápisnice o výpovedi svedka Ing. K. C. z prípravného konania vyplýva, že menovaný je zamestnaný ako exekútor na Daňovom úrade Košice, pobočka R., a že jeho náplňou práce je vymáhanie pohľadávok. Keďže spoločnosť BALIMA s.r.o. Trebišov mala nedoplatok na daniach, bol v rámci daňovej exekúcie zisťovaný jej majetok, medzi ktorým sa nachádzalo aj osobné motorové vozidlo a predmetný nákladný prívies. Na základe uvedeného bolo na zistený hnuiteľný majetok vydané rozhodnutie o zriadení záložného práva, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.10.2011. V praxi to znamenalo, že majiteľ týchto hnuiteľných vecí nemohol nakladať s predmetom záložného práva bez súhlasu správcu dane. To, že spoločnosť BALIMA predmetný prívies odpredala mimo územia K., sa dozvedeli od správkynke konkurznej podstaty JUDr. B. E., ktorá to zistila pri zisťovaní majetku spoločnosti v konkurznom konaní. Spoločnosť BALIMA mala vedomosť o vydaní rozhodnutia o zriadení záložného práva, pričom oprávnený zástupca spoločnosti na predaj tohto príviesu aj žiadal povolenie, resp. súhlas, ale súhlas im nebol daný, nakoľko podľa názoru daňového úradu mal náves vyššiu hodnotu, než za akú ho spoločnosť chcela odpredať, malo sa jednať o sumu 250 Eur. Jediný súhlas na nakladanie s príviesom mala exekútorka p. N.. Predmetná pohľadávka bola nakoniec odpredaná K. konsolidačnej a.s.

Z prečítanej zápisnice o výpovedi svedka A.. K. Z. z prípravného konania sú zrejmé podrobnosti ohľadom postúpenia pohľadávok (voči spoločnosti BALIMA s.r.o.) z Finančného riaditeľstva SR ako postupcu na K. E. a.s., ku ktorým došlo na základe zmluvy zo dňa 20.6.2013. Na K. E. a.s. bola ešte postúpená aj ďalšia pohľadávka, a to pohľadávka Daňového úradu Košice, v hodnote 2.453,93 Eur.

Zistený skutkový stav bol objektivizovaný aj listinnými dôkazmi, a to evidenčnou kartou vozidla (predmetného príviesu zn. KOGEL AWE), súhlasom Daňového úradu Košice s predajom hnuiteľného majetku (príviesu zn. KOGEL AWE a osobného motorového vozidla zn. BMW), zmluvou o postúpení daňových a colných nedoplatkov, ako aj listom obžalovaného B. a fotokópiou poštovej poukážky (z nich vyplýva, že obžalovaný dňa 22.7.2013 poukázal na účet správkynke konkurznej podstaty sumu 1.000 Eur, ktorú dostal ako kúpnu cenu za havarovaný prívies).

Po takto vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že je nepochybné, že obžalovaný Ing. Z. B. ako štatutárny orgán spoločnosti BALIMA, s.r.o. dňa 4.1.2012 odpredal nákladný prívies zn. KOGEL AWE aj napriek existencii právoplatného rozhodnutia daňového úradu o zriadení záložného práva na zabezpečenie daňového nedoplatku na dani z motorových vozidiel, ktoré sa vzťahovalo aj na tento prívies, v dôsledku čoho na jeho predaj nebol oprávnený, čím malo dôjsť k zmareniu uspokojenia veriteľa spoločnosti BALIMA a spôsobeniu škody vo výške 2.220 Eur. Konanie obžalovaného však nenapĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a to z nasledovných dôvodov:

Obžalovanému bolo kladené za vinu čiastočné zmarenie uspokojenia veriteľa spoločnosti BALIMA, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku predaja havarovaného nákladného príviesu, zaťaženeho záložným právom, ktoré bolo zriadené rozhodnutím Daňového úradu v R. z dôvodu daňového nedoplatku. Je potrebné uviesť, že uspokojenie pohľadávky veriteľa je čiastočne zmarené vtedy, keď dlžník svojim konaním obmedzí možnosť veriteľa uspokojiť svoju pohľadávku a veriteľ v dôsledku toho nedosiahne jej úplné uspokojenie, ktoré by inak dosiahol, keby nebolo „mariaceho“ konania dlžníka. Pokiaľ má dôjsť k zmareniu uspokojenia veriteľa predajom majetku, je potrebné, aby dlžník previedol majetok alebo jeho časť na inú osobu s následným utratením získaných peňazí, eventuálne aby dlžník v konečnom dôsledku za predaný majetok neobdržal do svojho majetku zodpovedajúcu protihodnotu vhodnú k uspokojeniu pohľadávky veriteľa (napr. v dôsledku predaja určitého majetku za ekonomicky nevýhodnú cenu).

Trestnú zodpovednosť dlžníka podľa § 239 ods. 1 Tr. zákona však nezakladá predaj majetku, za ktorý dlžník získa odpovedajúcu protihodnotu, a zo získaných prostriedkov zaplatí skutočné (nie fingované) pohľadávky voči sebe, a to ani vtedy, keby týmto konaním zmaril alebo čiastočne zmaril uspokojenie pohľadávky veriteľa. K vzniku trestnej zodpovednosti taktiež nestačí, keď dlžník sťaží uspokojenie veriteľa, pokiaľ veriteľovi zostáva možnosť uspokojiť svoju pohľadávku z iného dlžníkovho majetku (R 41/1990).

V prejednávanej veci síce obžalovaný bez súhlasu oprávnenej osoby odpredal nákladný prívies, ktorý bol zaťažovaný záložným právom, čo samo o sebe ešte nie je trestným činom. Z vykonaného dokazovania je ale zrejmé, že predmetný prívies nebol jediným majetkom spoločnosti BALIMA, keďže súčasťou hnutelného majetku, na ktorý sa vzťahovalo rozhodnutie o zriadení záložného práva, bolo aj osobné motorové vozidlo zn. BMW zelenej metalízy EČV R. XXX B.. Na základe uvedeného preto možno konštatovať, že aj keď došlo k protiprávnemu predaju predmetného príviesu, nie je vylúčené, že Daňový úrad E., ako vtedajší veriteľ spoločnosti, mal možnosť uspokojiť svoju pohľadávku voči spoločnosti aj predajom ostatného hnutelného majetku, napr. predajom uvedeného motorového vozidla. Dôležitou pre vyvodenie eventuálnej trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného je aj skutočnosť, že obžalovaný poukázal finančné prostriedky získané predajom príviesu z vlastnej iniciatívy na účet správkyne konkurznej podstaty, keďže spoločnosť BALIMA sa medzičasom dostala do konkurzu, a to ešte skôr, než mu bolo v tejto veci vznesené obvinenie za trestný čin poškodzovania veriteľa, resp. skôr ako bol v tejto veci vypočítaný najskôr v procesnej pozícii svedka, pričom sumu, ktorú obžalovaný obdržal za predaj príviesu vo výške 1.000 Eur, nie je možné podľa názoru súdu považovať za neadekvátnu. Hodnota príviesu v čase predaja bola stanovená dvoma znaleckými posudkami rôzne, je však nesporné, že znalec Ing. E., ktorý predmetný prívies ohodnotil na sumu zodpovedajúcu cene, za ktorý bol obžalovaným aj predaný, mal k dispozícii objektívnejšie informácie o jeho technickom stave, čo vyvoláva značné pochybnosti o správnosti ocenenia príviesu znalcom Ing. K., ktoré v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ je potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovaného.

Na základe uvedeného súd uzatvára, že konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. X písm. a) Tr. zákona a eventuálne ani iného trestného činu. Preto o podanej obžalobe súd rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, keďže tento skutok nie je trestným činom.

K odsudzujúcej časti rozsudku:

Ku skutku právne kvalifikovanému ako prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona obžalovaný Ing. Z. B. vypovedal, že rozhodnutím valného zhromaždenia spoločnosti BALIMA v mesiaci august 2011 bolo ukončené konateľstvo poškodeného X. v tejto spoločnosti, pričom začiatkom mesiaca september bol urobený záznam tejto zmeny aj v obchodnom registri. Do doby, kedy došlo k zmene v obchodnom registri, poškodený v spoločnosti riadne fungoval a taktiež si preberal výplatu. Po ukončení konateľstva však poškodený spoločnosti neoznámil dokedy, prípadne na aký účet mu má byť výplata poukazovaná. Poškodený pritom ešte ako konateľ spoločnosti prijal v hotovosti od dodávateľov peniaze vo výške 3.330,97 Eur, pričom z tejto sumy vrátil spoločnosti BALIMA len čiastku 2.000 Eur, a to dňa 8.9.2017 vkladom na účet. Zostávajúcu sumu 1.330,97 Eur do dnešného dňa nevrátil, ani jej použitie riadne nezaúčtoval, a to napriek tomu, že bol písomne vyzývaný, aby tak urobil. List, ktorý mu bol adresovaný spoločnosťou BALIMA, poškodený neprevzal a so spoločnosťou nekomunikoval. V prípade, ak by sa tak stalo, zrejme by došlo k dohode, na základe ktorej by táto suma bola započítaná ako náhrada nevyplatennej mzdy. K takejto dohode s poškodeným však nedošlo, nakoľko poškodený so spoločnosťou vôbec nekomunikoval.

Pokiaľ ide o vyplácanie miezd, do doby kým bol konateľom poškodený, o túto agendu sa staral on (poškodený), po 4.9.2017 túto agendu prevzal obžalovaný s tým, že vyplácanie miezd prebiehalo tak, že peniaze boli vyplácané v hotovosti a pokiaľ zamestnanci brali v priebehu mesiaca zálohy, mzdy im boli vyplácané po zohľadnení už prijatých záloh. Po 4.9.2011 zostal jediným konateľom spoločnosti obžalovaný, poškodený bol v postavení spoločníka, pričom zo spoločenskej zmluvy vyplývalo, že spoločník komunikuje s ostatnými spoločníkmi prostredníctvom valného zhromaždenia. Keďže poškodený už nemal žiadnu zodpovednosť za chod a povinnosti spoločnosti, mal možnosť komunikovať iba takouto formou. Od ekonómky spoločnosti sa obžalovaný potom dozvedel, že poškodený je aj v pracovnom pomere, pričom predpokladá, že pracovnú zmluvu, ktorú nevidel, si zrejme napísal a podpísal sám. Po tomto zistení mu bola daná výpoveď.

Čo sa týka finančnej situácie spoločnosti BALIMA, do 12.9.2011 bola finančná situácia bežná, avšak 12.9.2011 bolo súdom vydané predbežné opatrenie na základe návrhu poškodeného, ktoré poškodený osobne prevzal na Okresnom súde Trebišov a obišiel s ním všetky banky, na základe čoho Slovenská sporiteľňa (ich hlavný finančný zdroj) zablokovala spoločnosti účty a jemu bolo znemožnené nakladať s jej finančnými prostriedkami. Na to, aby udržal spoločnosť, si musel požičať peniaze od svojho otca.

Peniaze, ktoré mu požičal otec, použil na úhradu tých platieb, pri nerealizácii ktorých by mohla vzniknúť jeho trestná zodpovednosť, a to na mzdy zamestnancov a odvody, čiastočne aj na úhradu záväzkov. Obžalovaný vo svojej výpovedi nakoniec potvrdil, že každý zamestnanec spoločnosti BALIMA dostal v predmetnom období mzdu, vrátane odstupného, v plnej výške, s výnimkou poškodeného, pretože tento si predtým ponechal firemné peniaze.

Poškodený Z. X. na hlavnom pojednávaní uviedol, že v spoločnosti BALIMA bol zamestnancom od roku 2000 do decembra 2011, bol v riadnom zamestnaneckom pomere a mal aj pracovnú zmluvu. Mzdu poberal v hotovosti na základe výplatnej listiny, avšak za mesiace august až december 2011 mu mzda vyplatená nebola, pričom podľa jeho vedomia ostatní zamestnanci spoločnosti BALIMA vyplatené mzdy mali. Pokiaľ ide o skončenie pracovného pomeru, nemal vedomosť o jeho skončení, pretože v čase, keď mu mala byť doručovaná výpoveď, veľa cestoval. O tom, že jeho pracovný pomer skončil, sa dozvedel až z výzvy zdravotnej poisťovne, ktorá žiadala uhradiť nedoplatok na povinných odvodoch. Vzhľadom na skutočnosť, že v tej dobe už boli v spoločnosti riešené iné jeho podnety, nepokúšal sa vtedy riešiť aj túto záležitosť. Poškodený taktiež potvrdil, že v období september až december 2011 vložil na účet spoločnosti čiastku 2.000 Eur, pričom zostávajúcu sumu vo výške 200 alebo 300 Eur použil ako zamestnanec spoločnosti na pohonné hmoty, servis služobného vozidla a na vyplatenie znaleckého posudku, ktorý bol predložený v súvislosti s jeho trestným oznámením. Pokiaľ z dokladov, ktoré sú súčasťou trestného spisu, vyplýva, že od obchodných partnerov prevzal v hotovosti v tejto súvislosti sumu vo výške 3.330,97 Eur, tak on videl len jeden doklad, kde boli uvedené iba čísla faktúr, a preto podľa neho nie je zrejmé, či tieto sumy prevzal on, pretože ich mohol prevziať aj obžalovaný B.. So spoločnosťou BALIMA však žiadnu dohodu o započítaní nepodpísal. Pokiaľ v prípravnom konaní uvádzal, že z firemných prostriedkov mu ostala čiastka 1.330 Eur, ktoré riadne zúčtoval, a predložil o tom aj doklady ekonómke firmy, tak trvá na tom, že mu ostalo 200 až 300 Eur, možno 350 Eur a ostatné peniaze použil z vlastných zdrojov. Takto predložil na zúčtovanie aj časť prostriedkov, ktoré použil v záujme firmy z rodinného rozpočtu.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul aj znalkyňu z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, personalistika, Ing. B. C., PhD., ktorá sa v celom rozsahu odvolala na závery svojho znaleckého posudku. Z nich je zrejmé, že splatná mesačná mzda zamestnanca Z. X. v mesiacoch 08-12/2011, vrátane daňového bonusu na dve nezaopatrované deti, predstavovala sumu 409,83 Eur. Jeho celková splatná mzda za sledované obdobie 08-12/2011 tak predstavuje sumu 2.047,65 Eur. Spoločnosť BALIMA s.r.o. mala pri tom v dňoch splatnosti splatnej a neuhradenej mzdy v uvedenom období dostatok finančných prostriedkov na jej plnú úhradu.

Z výpovede svedkyne D. K. vyplynulo, že je majiteľkou firmy B., ktorej predmetom podnikania je vedenie účtovníctva. V rámci toho jej firma spracúva mzdy podľa podkladov a výstupy odovzdáva konateľom spoločností, vrátane príkazov k úhrade poisťného, samotné mzdy ale nevypláca. K nevyplateniu mzdy pre poškodeného X. sa preto nevedela vyjadriť. Pre spoločnosť BALIMA v období 08/2011 až 12/2011 spracúvala podklady k výplате miezd každý mesiac. Výstup bol následne zaslaný firme e - mailom, prípadne ho mohla odovzdať aj osobne. Pokiaľ tieto podklady odovzdávala osobne, tak v dobe, keď už poškodený konateľom nebol, ich odovzdávala druhému konateľovi, teda obžalovanému B.. Pokiaľ poškodený bol v tom čase zamestnancom spoločnosti BALIMA, tak v odovzdávaných podkladoch bola uvedená aj jeho mzda. Pamätá si, že predtým, než poškodený skončil pracovný pomer, tak čerpal dovolenku, bolo to ku koncu roka 2011, následne boli urobené odhlášky a poškodený vo firme BALIMA skončil. K listinám, ktoré jej boli predložené splnomocnencom poškodeného na hlavnom pojednávaní (zápočtový list a mzdový list za rok 2011), uviedla, že z nich vyplýva, že poškodený X. čerpal dovolenku plný mesiac október, november, december a ešte 14 dní v septembri. V súvislosti s nimi potvrdila, že predmetný zápočtový list aj mzdový list za rok 2011 boli vyhotovené z programu firmy B.. Potvrdila aj to, že z týchto listín vyplýva, že dátum ukončenia pracovného pomeru u poškodeného X. bol 31. december 2011, čo sedí aj so zápočtovým listom.

Skutkový stav bol objektivizovaný aj listinnými dôkazmi, a to spoločenskou zmluvou, listinami od Daňového úradu, Sociálnej poisťovne, Všeobecnej zdravotnej poisťovne, Inšpektorátu práce, Slovenskej sporiteľne, Československej obchodnej banky, OTP banky, listinami predloženými obžalovaným (žiadosť o vyúčtovanie, výpoveď z pracovného pomeru, oznámenie o čerpaní dovolenky), ako aj výplatnými páskami, mzdovým listom a zápočtovým listom.

Na základe takto vykonaných dôkazov bolo preukázané, že obžalovaný Ing. Z. B. ako štatutárny orgán spoločnosti BALIMA, s.r.o., nevyplatil svojmu zamestnancovi Z. X. mzdu, na ktorú mal nárok v deň jej splatnosti, a to za obdobie september 2011, november 2011 a december 2011 (predmetom obžaloby boli iba tieto mesiace) v celkovej sume 1.228,59 Eur, napriek tomu, že v deň splatnosti mzdy spoločnosť BALIMA, s.r.o. mala dostatok finančných prostriedkov na jej plnú úhradu. Uvedené skutkové zistenia vyplývajú okrem výpovede poškodeného a listinných dôkazov predovšetkým zo záverov znaleckého posudku, pričom aj samotný obžalovaný nakoniec potvrdil, že každý zamestnanec spoločnosti BALIMA s.r.o. dostal v predmetnom období mzdu, vrátane odstupného, v plnej výške, s výnimkou poškodeného X., ktorý ju nedostal z dôvodu, že si mal ponechať firemné peniaze. V trestnom konaní však nebola spoľahlivo preukázaná existencia žiadnej pohľadávky spoločnosti BALIMA voči poškodenému X., navyše ani prípadná existencia akejkoľvek vzájomnej pohľadávky by obžalovaného ako konateľa obchodnej spoločnosti nezbavila jeho zákonnej povinnosti poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu, keďže započítanie vzájomných pohľadávok voči mzde, na ktorú má zamestnanec nárok, v zmysle ustálenej pracovnoprávnej súdnej praxe, vrátane judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nie je možné. Obrana obžalovaného bola v kontexte uvedeného vyhodnotená súdom ako účelová, motivovaná snahou vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za protiprávne konanie.

Obžalovaný takto svojim konaním naplnil všetky pojmové znaky prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona. Subjektívna stránka je daná priamym úmyslom podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Obžalovaný z miesta bydliska nie je bližšie charakterizovaný. Doposiaľ bol raz súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 5.5.2016 sp.zn. 7T/65/2015, ktorým mu bol pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadal súd najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Ako poľahčujúcu okolnosť zohľadnil súd pri ukladaní trestu skutočnosť, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona). Ako priťažujúcu okolnosť bolo potrebné zohľadniť spáchanie viacerých trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zákona), a to z dôvodu ukladania súhrnného trestu, ktorý je vždy ukladaný za minimálne dva trestné činy, teda za viac trestných činov.

Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že pre splnenie účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona bude u obžalovaného postačujúce uloženie trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorého výkon súd zároveň podmienienečne odložil na primeranú skúšobnú dobu, keďže vzhľadom na osobu obžalovaného a na okolnosti prípadu možno mať dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného okamžitý výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Z dôvodu, že prejednávany trestný čin obžalovaný spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, bol trest obžalovanému ukladaný ako trest súhrnný (s použitím tzv. absorpčnej zásady), teda ako trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť (dva prečiny), za časť ktorej už bol obžalovaný právoplatne odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 5.5.2016 sp.zn. 7T/65/2015. Vzhľadom na rovnaké trestné sadzby stanovené trestným zákonom za prečin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona a prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, bola použitá trestná sadzba ustanovená za prečin s prednostnejším postavením v systematike osobitnej časti Tr. zákona (t.j. sadzba ustanovená za prečin podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona). Súd spolu s uložením súhrnného trestu zároveň obligatórne zrušil výrok o treste zo skoršieho rozsudku.

Takto uložený trest podľa názoru súdu zodpovedá zásade primeranosti trestných sankcií aj zásade individualizácie trestu, mal by byť postačujúci z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie a súčasne byť dostatočnou garanciou nepáchania ďalšej trestnej činnosti obžalovaným v budúcnosti.

K nároku na náhradu spôsobenej škody, ktorý si v trestnom konaní uplatnil poškodený Z. X. súd uvádza, že povinnosť zamestnávateľa poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu, vyplýva z ustanovenia § 118 ods. 1 Zákonníka práce. Je teda zrejmé, že majetkový nárok osoby, ktorej nebola vyplatená mzda, voči subjektu, ktorý jej mzdu nevyplatil (v danom prípade nárok poškodeného voči

obchodnej spoločnosti, ktorá konala prostredníctvom svojho konateľa - obžalovaného) nevznikol ako následok spáchania trestného činu, ale vyplýva priamo zo zákona. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že dlh páchatelia trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 Tr. zákona, spočívajúci v nevyplatení mzdy, nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale dlhom z nesplnenej zákonnej povinnosti vyplývajúcej z § 118 ods. 1 Zákonníka práce, ktorej porušenie je samo trestným činom, a nie následkom protiprávneho konania (obdobne ako v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Tr. zákona, kde nezaplatené výživné nie je dlhom zo škody spôsobenej trestným činom, ale nesplnením povinnosti vyplývajúcej z § 85 zákona o rodine, ktorej zavinené porušenie je tiež samo osebe trestným činom). Na základe týchto skutočností bol súd toho názoru, že nevyplatenú mzdu nie je možné v trestnom konaní uplatniť ako škodu postupom v zmysle § 43 ods. 3 Tr. poriadku (rovnako ako neprichádza do úvahy ako škodu v trestnom konaní uplatňovať dlžné výživné), a preto o uplatnenom nároku na náhradu škody vo výroku odsudzujúceho rozsudku nerozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku na Okresný súd Trebišov. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Rozsudok môže odvolaním napadnúť:

- a/ prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,
- b/ obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,
- c/ poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.